Van egy korhadt kis kerti pad, ott örömről mesél anyácska,
ezer fele szálló szirom is megadja magát a szélnek.
Tenyerében és ujjai közt elmorzsol egy élet-füzért;
ráncos arcán, halovány szembogárból merengő kékségek...

Megérintik szívemet és homlokon csókolom múzsáját,
erőt adok neki... egy év múlva lehet, kilencven éves;
hallgatom színeit, régi szőttesét százszor átvasalja.
A gyűrődések elsimultak, álmodik... élete mécses.